

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 18/2011

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 19.септембра 2012. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, седите молим вас да констатујемо ко је ту. Прво се извињавам што каснимо, претходно суђење у овој судници завршило се негде у два минута до два, тако да је ово време требало режији да се припреми.

Присутни су:

- заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- затим браниоци Марија Радуловић, Илија Радуловић, бранилац Стоиљковић, Крстић, Ресавац, Недић, Петровић, Миловић, Константиновић.
- Од оптужених Самет Хајдари, Нухију Шемсију, Мемши Агуш и Фатон Хајдари.
- Оптужени Садику Селимон је тражио да не присуствује објављивању пресуде, па стим у вези нисам ни дала налог да се доведе.

Ту су тумачи Еда Радоман Перковић и Гани Морина.

Да ли је ту Ферат?

- Ферат Хајдари није такође дошао. Добро.

Да ли функционише превод? Да. Молим вас сада да устанете, саслушаћете пресуду стојећи како то предвиђа закон.

Након већања и гласања суд је донео

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

I

Оптужени Муслију Шефкет, Алија Садик, Мемши Агуш, Хајдари Фатон, Хасани Ахмет, Хасани Назиф, Хајдари Самет, Хајдари Ферат, Сахити Камбер, Садику Селимон и Фазлију Бурим

сви са личним подацима као у списима предмета.

КРИВИ СУ

Што су:

Као припадници оружане војне формације Ослободилачка Војска Косова и лица која су се добровољно придружила тој оружаном формацији, -за време оружаног сукоба немеђународног (унутрашњег) карактера између оружаних снага СРЈ са једне стране, и ОВК са друге стране, који је на територији Косова и Метохије почео 24.03.1999. године, па након што је на основу Војно-техничког споразума од 09.06.1999. године и Резолуције Уједињених нација број 1244 од 10.06.1999. године суспендована кампања бомбардовања СРЈ од стране НАТО снага и након што су оружане снаге СРЈ отпочеле повлачење са територије Косова и Метохије,

кршећи правила међународног права за време оружаних сукоба из чл.2. ст.1. чл.3. ст.1. тач.а) и ц) и чл.33. ст.2. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и чл.2. ст.2. у вези чл.5. и 6. а у вези чл.4. ст.1. и ст.2. тач.а), тачка е) и тачка г) II Допунског протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба, а ради остваривања заједничког циља – успостављања потпуне цивилне и војне контроле над територијом Косова и Метохије и истовремено протеривања српског и неалбанског живља са ове територије, и то

оптужени Мемиши Агуш, Хајдари Фатон, Хасани Ахмет, Хасани Назиф, Фазлију Бурим, Хајдари Самет, Хајдари Ферат, Садику Селимон, Камбер Сахити, Алија Садик и Муслију Шефкет

у периоду од 17. до 23.06.1999. године, заједно са НН припадницима ОВК, у Интернату у Гњилану и у школи у селу Угљаре, противзаконито затворили, мучили, нечовечно поступали на нарочито понижавајући и деградирајући начин, наносили повреде телесног интегритета и силовали оштећене заштићене сведокоње „Ц1“ и „Ц2“, на тај начин што су дана 17.06.1999. године из реда за хлеб испред продавнице недалеко од аутобуске станице, у преподневним часовима, неколико НН припадника ОВК противзаконито лишили слободе заштићене сведокиње „Ц1“ и „Ц2“ и возилом их спровели до Интерната, где су их на улазним вратима преузели други припадници ОВК, који су их спровели на први спрат Интерната, где су их до вечерњих сати 22.06.1999. године, а потом и у селу Угљаре, више

десетина припадника ОВК и лица која су им се придружила, држали противправно затворене без хране и воде, свакодневно силовали, пребијали, наносили повреде телесног интегритета, мучили, примењивали мере застрашивања, понижавали, тако што су их псовали, пљували, чупали за косу, давили јастуком, уринирали по њима након силовања, у чему су учествовали:

опт.Хајдари Фатон, који је претио пиштољем „Ц-1“ да ће је убити, те тукао, мучио и силом принудио на обљубу „Ц-1“ и „Ц-2“,

опт.Меммиши Агуш, који је тукао и мучио „Ц-1“ и „Ц-2“, те „Ц-1“ и силом принудио на обљубу, а према „Ц-2“ примењивао мере застрашивања, тако што је ставио пиштољ у њена уста па га завртео по усној дупљи, услед чега јој је нанео телесне повреде усне дупље и зуба, чупао је за косу, те псовао јој мајку српску и претио да ће је убити,

опт.Хасани Ахмет, који је у више наврата пребијао „Ц-1“ и „Ц-2“ тако да су падале у несвест, силом их принудио на обљубу, и стављао свој полни орган у уста „Ц1“ те у једној таквој прилици ставио јој нож под грло, ејакулирао у њена уста и пошто је запретио да ће је заклати ако то не учини, приморао је да прогута сперму, а при једном таквом пребијању ногама обувеним у чизме, шутирао по целом телу „Ц-2“ услед чега јој је нанео телесну повреду у виду прелома десног рамена,

опт.Хасани Назиф, који је тукао палицом по леђима, ногама и рукама „Ц-1“, те тукао „Ц-2“, махао ножем испред њеног лица, претио да ће да је закоље, чупао за косу и стављао свој полни орган у њена уста, те силом принудио на обљубу и „Ц-1“ и „Ц2“,

опт. Фазлију Бурим, који је силом принудио на обљубу „Ц-1“ и „Ц-2“ тукао их и наређивао НН женама-припадницима ОВК да их туку, стављао палицу-пендрек у полни орган „Ц-1“, од чега је она крварила, као и свој полни орган њој у уста, а „Ц-2“ гушио, стављајући јој јастук преко главе,

опт.Хајдари Самет, који је палицом тукао, стављао јастук преко главе и силом принудио на обљубу „Ц-1“ те стављао палицу-пендрек у њен полни орган од чега је она крварила, као и свој полни орган у њена уста, те тукао и силом принудио на обљубу „Ц2“, чупао је за косу, претио да ће да јој одсече месо и да је коље, те гурнуо свој полни орган у њена уста, запретио да ће да јој „скине“ главу ако га угризе, ејакулирао и приморао је да прогута сперму,

опт. Хајдари Ферат, који је водио „Ц-1“ и „Ц-2“ у подрум да им покаже њихову „браћу“, показао им одсечену људску главу и претио да ће и они да прођу као та глава, псовао им мајку српску, тукао их, те силом принудио на обљубу „Ц2“,

опт. Садику Селимон, који је пребијао „Ц-1“, ставио јој пиштољ код уста и претио да ће све Србе да побије, услед чега се „Ц-1“ умокрила од страха, те је тукао „Ц-2“ и псовао јој мајку српску, те силом принудио на обљубу „Ц-1“ и „Ц-2“

опт. Сахити Камбер, који је силом принудио на обљубу „Ц-1“ и „Ц-2“, приморавао их да певају албанске песме о Скендербегу, псовао им мајку српску, тукао их тако да су падале у несвест, и претио да ће да им сече месо и да ће саме да умру,

опт. Алија Садик, тукао палицом и силом принудио на обљубу „Ц-2“,
опт. Муслију Шефкет, тукао палицом по леђима, рукама и табанима Ц-2“,

више НН припадника ОВК, тукло, силом принудио на обљубу „Ц-1“ и „Ц-2“ и уринирало по „Ц-2“,

након чега су „Ц-1“ и „Ц-2“ дана 23.06.1999. године, пуштене на слободу, под условом да одмах напусте територију Косова и Метохије, да никоме не пријаве шта им се десило и да поруче Србима који хоће да се врате на ту територију да ће проћи још горе него оне,

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗЈ у вези чл. 22. КЗЈ, као саизвршиоци.

Па их суд применом наведеног прописа и чланова 5, 33, 38, 41 и 50, а у односу на оптуженог Садику Селимона и 48 и 49 и у односу на оптуженог Хајдари Фатона и члана 81 Кривичног закона Југославије

ОСУЂУЈЕ

и то:

Опт. МУСЛИЈУ ШЕФКЕТА на казну затвора у трајању од 5 (пет) година

Опт. АЛИЈИ САДИКА на казну затвора у трајању од 8 (осам) година

Опт. МЕМИШИ АГУША на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе,

Опт. ХАЈДАРИ ФАТОНА на казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе,

Опт. ХАСАНИ АХМЕТА на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.12.2010. године, када је притвор укинут,

Опт. ХАСАНИ НАЗИФА на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.12.2010. године, када је притвор укинут,

Опт. ХАЈДАРИ САМЕТА на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године, када је лишен слободе,

Опт. ХАЈДАРИ ФЕРАТА на казну затвора у трајању 8 (осам) година од у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.12.2010. године, када је притвор укинут,

Опт. САХИТИ КАМБЕРА на казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.12.2010. године, када је притвор укинут,

Опт. САДИКУ СЕЛИМОНУ претходно утврђује казну затвора у трајању од 11 (једанаест) година, а на основу члана 49 КЗЈ узима му се као утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 8 месеци на коју је осуђен пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 По1. 4/10 од 12.05.2010. године, па га суд применом члана 48 КЗЈ осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.06.2012. године, када му је притвор укинут, као и време које је провео у притвору у предмету КП.бр.23/07 Окружног суда у Београду-Посебно одељење од 28.05.2007. године до 10.06.2008.године,

Опт. ФАЗЛИЈУ БУРИМА на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.12.2008. године када је лишен слободе до 29.12.2010. године, када је притвор укинут,

На основу чл. 264 ст. 4 ЗКП оптужени се ослобађају обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

II

На основу чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

Оптужени Ајдари Фазлија звани „Фаза“, Алији Реџеп звани „Реџа“, Шахири Шахир звани „Шаћа“, Халими Рамадан звани „Рама“, Нухију Шемси звани „Шема“, Идриз Алија звани „Рамуш,

сви са личним подацима као у списима предмета

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да су:

Као припадници оружане војне формације Ослободилачка Војска Косова и лица која су се добровољно придружила тој оружаном формацији,

-за време истовременог оружаног сукоба и међународног и немеђународног (унутрашњег) карактера између оружаних снага СРЈ са једне стране и са друге стране НАТО коалиције и ОВК, који је на територији Косова и Метохије почео од 24.03.1999. године, а као унутрашњи сукоб се наставио и после 20.06.1999. године након што је на основу Војно-техничког споразума од 09.06.1999. године и Резолуције Уједињених нација број 1244 од 10.06.1999. године суспендована кампања бомбардовања СРЈ од стране НАТО снага и након што су се оружане снаге СРЈ повукле са територије Косова и Метохије, а оружане снаге ОВК противно обавези из чл.15. у вези чл.9. под б) наведене Резолуције да одмах прекину све офанзивне акције и повинују се захтевима за демилитаризацију, наставиле са нападом на цивилно становништво и поједине цивиле све до краја децембра месеца 1999. године када је ОВК расформирана,

а након што се једна њихова јединица почетком јуна месеца 1999. године распоредила на територији Гњилана и његове околине, и то команда јединице у зграду Дома ЈНА у Гњилану, а остали припадници у зграду Интерната средњошколског центра у Гњилану и друге објекте обданишта и школе,

-кршећи правила међународног права за време оружаних сукоба из чл.2. ст.1. чл.3. ст.1. тач.а) и ц) и чл.33. ст.2. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и чл.2. ст.2. у вези чл.5. и б. а у вези чл.4. ст.1. и ст.2. тач.а), тач.е) и тач.г) II Допунског протокола о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба, а ради остваривања заједничког циља – успостављања потпуне цивилне и војне контроле над територијом Косова и Метохије и истовремено протеривања српског и неалбанског живља са ове територије,

- у периоду од почетка јуна до краја децембра 1999.године свесно и вољно наређивали и вршили према цивилном становништву српске и неалбанске националности и појединим припадницима албанске националности противзаконита затварања, нечовечна поступања, мучења, силовања, убиства, телесна повређивања, наношења великих патњи и пљачкање имовине становништва, па су тако и то:

I

Оптужени Ајдари Фазлија, Алија Реџеп и Шаћури Шаћур

као старешине из састава Оперативног центра ОВК за Гњилане, који је био смештен у згради Дома ЈНА у Гњилану, и који су фактички командовали наведеном јединицом ОВК, која је оружаном деловала на подручју Гњилана и његове околине, по претходном договору, почетком јуна 1999. године донели одлуку, а затим све до краја децембра 1999. године издавали и непосредна наређења да се припадници ове оружане јединице у мањим или већим групама распореде на овом подручју и да на основу њихових наређења поступају и врше радње наведене у уводном делу ове оптужнице где год пронађу цивиле српске и неалбанске националности као и њима лојалне Албанце, па су тако у неколико наврата током јуна месеца 1999.године, спроводећи заједнички договор,

а) *опт. Алија Реџеп* – наредио свим припадницима наведене јединице ОВК, смештене у Интернату средњошколског дома у Гњилану да се окупе у дворишту, да стану у полукруг, говорећи им: „Дођите да видите како се убијају Срби“, након чега су опт. Алија Садик, Алија Идриз, Нухију Шемси и Халими Рамадан, по његовим упутствима и у форми наредбе на свиреп начин убили 2 цивила српске националности, како је то описано под тачком II ове оптужнице, а затим убрзо након тог убиства

б) *опт. Ајдари Фазлија, Алију Реџеп и Шаћури Шаћур* наредили поновно окупљање ових припадника ове јединице стационираних у наведеном Дому и том приликом им наредили да они убудуће треба да поступају по „процедури“ тако што ће по Гњилану и околним општинама

проналазити и хапсити српске цивиле, физички их малтретирати и пљачкати, те затварати у просторије у подруму Интерната и да према лицима која су приведена у подрум нечовечно поступају, да их муче до смрти, да комадају након тога тела жртава и стављају их у различите цакове, те да их у циљу прикривања трагова злочина бацају у воде Ливочког језера код Гњилана, у велике контејнере за смеће у близини Интерната или на друга места, те да преостале Србе колико могу протерају и опљачкају, говорећи им између осталог, и то опт. Алији Рецеп: „Јесте видели шта треба да радите Србима“ и „треба убити све Србе колико можемо“, а опт. Ајдари Фазлија: „Ваше наређење је да убијете колико највише можете Срба, колико можете да протерате и опљачкате, не допустите да прођу лако, доведите их овде у подрум“ и опт. Шаћири Шаћир: „Видите људи, они су нама доста убили, малтретирали, дошло је време да се осветимо и да им вратимо“,

-а што је након што су у наведеном периоду сви припадници ове јединице ОВК поступали по тим наређењима и након што су припадници и других јединица ОВК које су у то време биле стациониране у Гњилану поступиле на исти начин, имало за последицу да је најмање 260 лица српске, друге нелабанске и албанске националности, било противправно затварано и физички злостављано, а од тога:

-најмање 80 лица сурово мучено до смрти и убијено и то:

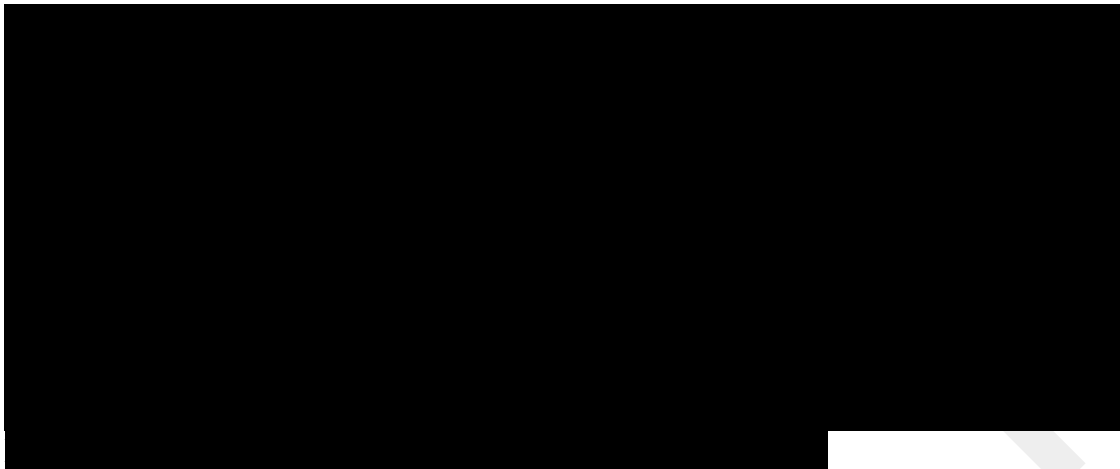
[REDACTED]

-најмање 32 лица се и данас воде као нестала јер се њихова судбина не
зна и то:

[REDACTED]

-најмање 148 лица противправно лишено слободе, мучено, а затим
пуштено и то:

[REDACTED]

II
Оптужени Алији Реџеп, Нухију Шемси, Халими Рамадан и Алији Идриз

заједно са опт. **Алији Садиком**, неутврђеног дана током јуна месеца 1999. године, након што су се по његовом наређењу у дворишту Интерната у Гњилану окупили сви припадници јединице „ОВК“, која је смештена у овом Интернату, опт. Алији Реџеп наредио опт. Алији Садику, опт. Алији Идризу, опт. Халими Рамадану и опт. Нухију Шемсију да свим окупљеним демонстрирају како треба да се убијају српски цивили и то тако што ће убити 2 НН цивила, па је поступајући по његовим наредбама, опт. Алији Садик довезао жуто возило „Аскона“ врањанских таблица у коме су се налазила два мушкарца и једна жена, сви српске националности, опт. Алији Садик, Алији Идриз и Халими Рамадан извели ове цивиле из тог возила, а опт. Алији Идриз и Халими Рамадан узели старију жену и оборили је на бетон и завезали јој једну ногу за жуто возило „Аскона“ којим је управљао опт. Алији Садик, а другу ногу за возило „Застава 128“ отворено-жуте боје, врањанских таблица којом је управљао опт. Нухију Шемси, након чега је опт. Алији Реџеп наредио опт. Алији Садику и опт. Нухију Шемсију да лагано крену са возилима у супротном смеру, говорећи: „Крени полако, немој брзо да јој узмеш душу“, те су возила кренула и растргла ову старију жену која је вриштала, па како је ова жртва још увек била жива, опт. Алији Идриз и Халими Рамадан су јој одвезали ноге, а затим завезали руке на исти начин пошто су се возила вратила уназад, па је опт. Алији Реџеп поново командовао: „Хајмо сада руке, не дајте пуно гас, не журите“, те су опт. Алији Садик и Нухију Шемси вожњом у супрутног смеру поново растргли ову жену и на тај начин је лишили живота, а затим на исти начин лишили живота и старијег НН мушкарца српске националности, после чега су по наређењу

Алији Реџепа опт. Алији Идриз узео секиру из гепека „Асконе“ и пред свима исекао ова два тела, а опт. Халими Рамадан, Алији Идриз, Алији Садик и Нухију Шемси ставили делове тих тела у цакове и возилом „Аскона“ одвезли и бацили у Ливочко језеро, док је трећа жртва млађи цивил српске националности спроведен у подрум Интерната, где је касније убијен након мучења од стране НН припадника ОВК;

III

оптуђени Ајдари Фазлија, Алији Реџеп, Шаћири Шаћир, Халими Рамадан, Алији Идриз, Нухију Шемси

заједно са опт. **Муслију Шефкетом, Алији Садиком, Мечиши Агушом, Хајдари Фатоном, Хајдари Саметом, Сахити Камбером, Садик Селимом, Фазлију Буримом**, као припадници јединице ОВК која је била стационирана у Гњилану, оптуђеним **Хасани Ахметом, Назифом и Хајдари Фератом**, као лицима која су се добровољно прикључила тој јединици ОВК, **сведоком сарадником «Божуром 50»**, и осталим НН припадницима ове јединице ОВК, у периоду од прве половине јуна 1999. године, до краја септембра месеца 1999. године, поступајући по напред наведеним наређењима у саставу више различитих група, на територији Гњилана, Влаштице, Косовске Каменице и других околних места, учествовали у паљењу кућа и противправном затварању, мучењу, наношењу великих патњи и нечовечног поступању према већем броју цивила српске, неалбанске и албанске националности, од чега су најмање 47 цивила убили на улици, по кућама, а највећи број затворили у подрумске просторије Интерната и убили мучећи их и сакатећи до смрти, тако што су им ломили прсте четвртастом цеви, моторцанглама вадили нокте и зубе, убадали језик ножем, ударали по глави металном четвртастом шипком, закуцавали упаљач кроз отвор на лобањи, убадали ножем по телу, пуцали из пиштоља у тело, задавали ударце рукама и ногама по целом телу, давили их кесом и „жицом давилицом“, одсецали им полне органе мачетом, ножем разрезивали гркљане а до сада је утврђен идентитет 2 жртве и то: [REDACTED]

-на истим местима и у исто време, већи број заробљених жена цивила, међу којима и заштићене сведокиње „Ц1“ и „Ц2“ нарочито понижавајућим и деградирајућим поступцима силовали, према њима нечовечно поступали, наносили им повреде телесног интегритета и примењивали мере застрашивања, на тај начин што су у више наврата појединачно и групно употребом силе према њима вршили обљубу, стављајући им своје полне органе у вагину, ректум или у уста, терајући их да при томе прогутају њихову сперму, тукли их пендрецима по рукама, ногама и целом телу,

гурали им пендрек у вагину и гурали им пиштоље у уста, уринирали по њима, пљували их, услед чега су заробљене жене задобијале повреде вагине, ректума, руку, ногу и целог тела и трпеле велике патње,

1.

**оптужени Халими Рамадан, Нухију Шемси зв. „Шема“
и Алији Идриз зв. «Рамуш»,**

заједно са опт. **Мемиши Агушом, Хасани Ахметом, Хајдари Фатоном и сведоком сарадником «Божур 50»**, средином јуна 1999. године, у подруму Интерната у Гњилану, лишили живота [REDACTED] и две НН женске особе српске националности, на тај начин што су [REDACTED] и још једну НН женску особу, опт. Мемиши Агуш и опт. Хајдари Фатон заједно са више НН припадника ОВК противзаконито лишили слободе у близини аутобуске станице у Гњилану, након чега је оштећене сведок сарадник „Божур 50“ возилом марке „Лада“ беле боје пребацио до Интерната у Гњилану, где су их преузели окривљени Нухију Шемси, Алија Идриз, те их је заједно са опт. Хасани Ахметом, опт. Мемиши Агушом, опт. Хајдари Фатоном, опт. Халими Рамаданом и другим НН припадницима ОВК одвели у подрумске просторије, где су ово троје оштећених заједно са још једном НН женском особом коју су у подрумске просторије довели други НН припадници ОВК, у „процедури“ мучили до смрти и лишили живота, након чега су да би сакрили трагове злочина, раскомадали тела, и то опт. Мемиши Агуш ручном тестером, а опт. Хајдари Фатон секиром а окр. Халими Рамадан ножем-мачетом, те потом их ставили у џакове које су Мемиши Агуш, Хајдари Фатон и сведок сарадник „Божур 50“ однели и убацили у контејнере поред Интерната;

IV

**оптужени Нухију Шемси зв. „Шема“, Алији Идриз зв. «Рамуш» и
Халими Рамадан**

заједно са опт. **Мемиши Агушом, Хасани Ахметом, Хајдари Фатоном и сведоком сарадником «Божур 50»**, неутврђеног дана, заједно са НН припадницима ОВК, у периоду од средине јуна до краја септембра 1999. године, у подрумским просторијама Интерната у Гњилану, мучили, наносили велике патње и лишили живота НН цивиле, два Србина и једног Албанца, на тај начин што су их опт. Мемиши Агуш, Алија Идриз и сведок

сарадник „Божур 50“ и још један НН припадник ОВК противзаконито лишили слободе и спровели до Интерната, где су у подрумским просторијама млађег Србина и Албанца везали за цеви на плафону, док су старијег Србина довели за сто, где му је прво опт. Фатон Хајдари ударцима металном четвртастом цеви поломио прсте на рукама, затим наставио да га том цеви удара по телу, након чега су га истим таквим цевима по телу ударали и Мемиши Агуш, Хасани Ахмет и сведок сарадник „Божур 50“ и остали, те је у просторију ушао опт. Халими Рамадан, обративши се присутнима да је срамота како не знају да бију, узео четвртасту цев и њоме ударцем у пределу темена главе оштећеном разбио лобању, а потом му кроз начињени отвор у лобањи укуцао упаљач, након чега су сви присутни припадници ОВК и преостала два оштећена убили, мучећи их и сакатећи до смрти, и на крају су сва три тела раскомадали и ставили у цакове које су оптужени Нухију Шемси и Хајдари Фатон возилом „Застава 128“ одвезли и бацили у Ливочко језеро;

5.

оптужени Нухију Шемси и Алији Идриз

заједно са опт. Мемиши Агушом, Хасани Ахметом, Хајдари Фатоном и сведоком сарадником «Божур 50», неутврђеног дана заједно са НН припадницима ОВК, у периоду од средине јуна до краја септембра 1999. године, у подрумским просторијама Интерната у Гњилану, мучили, наносили велике патње и лишили живота три НН цивила, мушкарце српске националности, на тај начин што су их најпре Мемиши Агуш, Алији Идриз, Нухију Шемси и сведок сарадник „Божур 50“ у Гњилану противзаконито лишили слободе, а потом спровели до подрумских просторија Интерната, где су им се придружили и Хасани Ахмет и Хајдари Фатон те су сви заједно према оштећенима започели „процедуру“ мучења, тако што су двојици оштећених везали руке за цеви на плафону, а трећег оштећеног довели за сто, где му је најпре Мемиши Агуш мотоцианглама исчупао нокте на прстима руку, а потом га Хајдари Фатон и Алији Идриз металним цевима везали му руке за цеви на плафону, као и првој двојици, након чега су сви присутни тренирани бокс и „кунг фу“ ударце на оштећенима, гађали их ножевима као у мете, те металним цевима ударали по прстима и телу, након чега је у просторију ушао НН припадник ОВК звани [REDACTED] и рекао: „Хајде да испијемо српску крв“, затим убадао жртве ножем, гурао им прст у ране да би крв јаче текла, потом напунио чашу крвљу и попио је, након чега су опет сви тукли жртве, а потом опт. Мемиши Агуш на жртвама испробао свој нови пиштољ „Валтер“, тако што их је поређао једног иза другог и потом испалио

9 метака – цео оквир у стомаке жртава, проверавајући у међувремену колика је пробојна моћ пиштоља и тако их усмртио и на крају сви присутни раскомадали тела жртава и у цаковима у два аутомобила превезли и бацили у воде Ливочког језера;

7.

оптужени Халими Рамадан, Алији Идриз и Нухију Шемси

заједно са **опт. Хајдари Фатоном, Мемиши Агушом, Хасани Ахметом и сведоком сарадником «Божур 50»**, истог дана кад и дело описано под тачком б. заједно са НН припадницима ОВК, у стану у солитеру у Гњилану, лишили живота четири жене и два мушкарца – НН цивиле српске националности и опљачкали имовину из тог стана, на тај начин што су сазнавши да у том стану има Срба, развалили врата, ушли унутра, тражили од присутних оружје, па када је један од мушкараца отворио фиоку шпорета да би им предао аутоматску пушку, тројица припадника ОВК из аутоматских пушака испалили рафале према оштећенима и том приликом једну жену и мушкарца убили на лицу места, док су други мушкарац и још једна жена били рањени, након чега је **опт. Фатон Хајдари** ножем убо рањену жену више пута у пределу груди и затим јој пререзао гркљан, док су рањеног мушкарца одвели у другу просторију сведок сарадник „Божур 50“ и НН припадник ОВК звани [REDACTED] док су остали чланови групе силовали друге две жене и потом рањеног мушкарца и ове две жене ножевима заклали, након чега су одузели вредније ствари из стана и напустили лице места, а **опт. Ахмет Хасани** касније је тела уклонио;

8.

оптужени Алија Реџеп, Ајдари Фазли, Шаћир Шаћири, Алија Идриз, Нухију Шемси и Халими Рамадан

заједно са **опт. Алији Садиком, Мемиши Агушом, Хајдари Фатоном, Хасани Ахметом и сведоком сарадником «Божур 50»**, неутврђеног дана у периоду од средине јуна до краја септембра 1999.године, заједно са НН припадницима ОВК у Гњилану, у насељу Камник, силовали и лишили живота једну старију женску особу и противзаконито лишили слободе једног младића НН цивиле српске националности те опљачкали имовину из куће, на тај начин што су **опт. Ајдари Фазлија** и **опт. Реџеп Алија** наредили **опт. Алији Идризу** да припадници ОВК оду у насеље Камник и да оданде истерају и опљачкају Србе, након чега су **опт. Алији Идриз, опт.**

Нухију Шемси, опт. Алији Садик, опт. Мемиши Агуш, опт. Хајдари Фатон, опт. Хасани Ахмет, опт. Халими Рамадан, сведок сарадник „Божур 50“ заједно са још неколико НН припадника ОВК, возилима „Лада“, „Застава 128“ и „Опел Аскона“ отишли на дату локацију, прескочили зид и у башти затекли старију жену коју је сведок сарадник „Божур 50“ ухватио рукама око врата и главе, након чега је опт. Фатон Хајдари пришао и рекао: „Хајде да видимо како бело дупе има ова стара жена“, свукао јој одећу са доњег дела тела, па је сви силовали, након чега је из куће изашао младић, молећи их да га пусте, јер ће им његови родитељи платити да га не дирају, али су га опт. Идриз Алији, опт. Рамадан Халими и опт. Садик Алија ухватили, везали, па је опт. Фатон Хајдари чекићем који је пронашао у дворишту ударио старицу по глави и на тај начин је усмртио, а затим сви заједно одузели вредније ствари из куће, а младића лишеног слободе спровели код команданата опт. Алији Рецепа, опт. Ајдари Фазлије и опт. Шаћира Шаћира, који су га испитивали, од његове породице тражили откуп и на крају после неколико дана, НН припадници ОВК га убили по њиховом наређењу;

9.

оптужени Халими Рамадан и оптужени Алији Идриз

неутврђеног дана у периоду од средине јуна до краја септембра 1999. године у близини Фабрике акумулатора у Гњилану, лишили живота НН мушкарца цивила српске националности, на тај начин што су у оштећеног пуцањем из ватреног оружја испалили више метака, потом ставили у возило „Лада“ и одвезли у непознатом правцу;

10.

оптужени Халими Рамадан и Алији Идриз

заједно са опт. Алији Садиком неутврђеног дана, у периоду од средине јуна до краја септембра месеца 1999. године, заједно са НН припадницима ОВК противзаконито лишили слободе НН мушкарца цивила српске националности, на тај начин што су га у центру Гњилана, Рамадан Халими, Садик Алији и Идриз Алија, ухапсили, одвели у Дом Војске Југославије, где су га предали другим припадницима ОВК, који су га тамо неколико дана држали, потом пребацили у Интернат, где су га мучили и убили;

11.
оптуђени Халими Рамадан и Алија Идриз

заједно са **опт. Мемиши Агушом, Хајдари Фатоном, и сведоком сарадником «Божур 50»**, неутврђеног дана у периоду од средине јуна до краја септембра 1999. године, заједно са НН припадницима ОВК, у Гњилану, у близини зграде ЕДБ-а, лишили живота једног НН цивила Албанца, на тај начин што је **опт. Фазли Ајдари** издао наредбу **опт. Агушу Мемишију** и **опт. Фатон Хајдарију** да се организују, оду и ликвидирају Албанца српског шпијуна, који живи у Гњилану, након чега су **опт. Агуш Мемиши, опт. Фатон Хајдари, опт. Рамадан Халими, опт. Идриз Алија, сведок сарадник „Божур 50“** и још неколико НН припадника ОВК отишли на дату им адресу, ухватили оштећеног и испред зграде у којој је становао, убили га пуцањем из ватреног оружја у главу и то **опт. Агуш Мемиши** пуцањем из пиштоља италијанске „Беретке“ калибра 7,65, а **опт. Фатон Хајдари** и остали из „Калашњикова“; а тело са разнетом главом оставили на улици као пример другим Албанцима;

15.
оптуђени Ајдари Фазлија

заједно са **опт. Хајдари Фератом, Хајдари Саметом, Хајдари Фатоном, Сахити Камбером, Мемиши Агушом и сведоком сарадником «Божур 50»**, у више наврата у периоду од средине јуна до краја августа 1999.године, заједно са НН припадницима ОВК, у Гњилану, у насељу Бела земља – Циганска махала, по наредби **опт.Ајдари Фазлије** да се ово ромско насеље у року од три дана испразни, према цивилима становницима тог насеља, примењивали мере застрашивања и терора те лишили живота најмање 10 НН цивила ромске националности, уништавали и пљачкали имовину становника тог насеља, на тај начин што су **опт.Мемиши Агуш, опт.Хајдари Фатон, опт.Хајдари Самет** и сведок сарадник „Божур 50“ у више наврата бацали бомбе у ромске куће у којима је било људи, након чега су **опт.Ајдари Фазлија, опт.Хајдари Фатон, опт.Хајдари Ферат, опт.Хајдари Самет, опт.Агуш Мемиши, опт.Сахити Камбер** и други НН припадници ОВК пуцали у куће док су људи били унутра, након тога улазили у куће, претресали, пљачкали имовину из тих кућа, убили онога ко је на пронађеним фотографијама био у униформи, жене силовали, палили куће и тела убијених масакрирали и спаљивали и у двориштима и у кућама;

17.

оптужени Нухију Шемси

заједно са **опт. Мемиши Агушом, Хајдари Фатоном, Хасани Ахметом, и сведоком сарадником «Божур 50»**, неутврђеног дана у периоду од средине јуна до краја септембра 1999.године, заједно са НН припадницима ОВК, лишили живота најмање једног НН цивила српске националности у селу Влаштица, Општина Гњилане, на тај начин што су у два возила дошли до села и док је сведок сарадник „Божур 50“ остао код возила, остали ушли у кућу у којој су живели Срби и из аутоматског оружја пуцали у више лица и тако убили најмање једног цивила;

19.

оптужени Халими Рамадан и Идриз Алија

заједно са **опт. Хајдари Фатоном, Садики Селимоном, Фазлију Буримом, Хасани Ахметом, Хасани Назифом, Сахити Камбером, Хајдари Саметом и сведоком сарадником «Божур 50»**, неутврђеног дана у периоду од средине јуна, до краја септембра 1999.године, заједно са НН припадницима ОВК, на првом спрату Интерната у Гњилану, у једној од просторија нечовечно поступали и нарочито понижавајућим и деградирајућим поступцима нанели велике патње НН цивилима српске националности, оцу и ћерки, на тај начин што су држећи им нож под грлом, приморали оца да стави свој полни орган ћерки у уста, а потом на исти начин га приморавали да изврши обљубу над ћерком коју су након тога сви оптужени и силовали и по њој уринирали,

22.

оптужени Алији Идриз

заједно са **опт.Хасани Назифом и НН припадницима ОВК**, дана 19.06.1999. године противзаконито лишили слободе и мучили оштећеног «Б-1», његову супругу и његовог пријатеља, на тај начин што су их око 11,30 часова на аутобуској станици у Гњилану оптужени Хасани Назиф и још један НН припадник ОВК противзаконито лишили слободе и мучили оштећеног "Б-1", његову супругу и његовог пријатеља, на тај начин што су око 11,30 часова на аутобуској станици у Гњилану **опт.Хасани Назиф** и још један НН припадник ОВК ухапсили оштећеног "Б-1" и његовог пријатеља, а НН припадници ОВК након 15 минута ухапсили супругу оштећеног «Б-1» и одвели је у посебну просторију, након чега су оптужени Хасани Назиф и НН

припадник ОВК тукли и испитивали око сат времена оштећеног "Б-1" и његовог пријатеља, а потом их одвели у Основну школу "Селами Халачи" у насељу Гавран, где су их предали групи од око 10-ак НН припадника ОВК, међу којима је био и оптужени Алији Идриз, па су их ови тукли бејзбол палицама и гуменим пендрецима, а затим их око 15:00 часова одвели до зграде Више ватрогасне станице, где су их предали припадницима КФОР, док су НН припадници ОВК у посебној просторији на аутобуској станици за то време, све до 17,00 часова држали затворену супругу оштећеног «Б-1» и малтретирали,

- чиме би извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗЈ у вези чл.22. КЗЈ, као саизвршиоци.

Трошкови поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 ЗКП оштећени се упућују на парницу ради остваривања имовинско правног захтева.

III

На основу одредбе члана 216 ст.6 у вези чл. 211 ст. 1 тач. 4 ЗКП суд је донео

РЕШЕЊЕ

оптуженима Мемиши Агушу, Хајдари Фатону и Хајдари Самету

ПРОДУЖАВА СЕ притвор који им је одређен решењем истражног судије Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, Ки.В.15/08 од 29.12.2008.године, а који им се рачуна од 26.12.2008. године, када су лишени слободе и који им по овом решењу може трајати до упућивања у установу за издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, а најдуже док не истекне време трајања кривичне санкције изречене у првостепеној пресуди

Истовремено суд на основу чл. 210 ст. 3 ЗКП доноси

РЕШЕЊЕ

оптуженима Ајдари Фазлији, Алији Рецепу, Шаћири Шаћиру, Халими Рамадану и Алији Идризу **УКИДА СЕ** притвор који им је одређен решењем истражног судије Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Ки.В.бр.15/08 од 23.04.2009. године, а

оптуженом Нухију Шемсију **УКИДА СЕ** притвор који му је одређен решењем истражног судије Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Ки.В.15/08 од 23.04.2009. године и који му се рачуна од 21.03.2012. године, када је лишен слободе, па се оптужени **ИМА ОДМАХ ПУСТИТИ НА СЛОБОДУ**

На основу чл .601 ЗКП-а:

НАРЕЂУЈЕ СЕ ПОВЛАЧЕЊЕ ПОТЕРНИЦЕ према оптуженима Ајдари Фазлији, Алији Рецепу, Шаћири Шаћиру, Халими Рамадану и Алији Идризу, чије је издавање наређено наредбом истражног судије Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду, Ки.В.15/08 од 23.04.2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још да вам кажем док стојите да сам погрешно прочитала на почетку код, то сам сада проверавала, дакле, треба да стоји код „Ц-1“ и „Ц-2“ у овом осуђујућем делу датум да су биле до 23. Мислим да сам прочитала до вечерњих сати 22. Треба „до вечерњих сати 23.06“. седите молим вас.

Сада ћу вам у најкраћим цртама образложити због чега је суд донео овакву одлуку и који су то разлози руководили суд приликом оваквог одлучивања.

Прво ћемо се бавити овим делом у коме су оптужени Муслију Шефкет, Алија Садику, Мемши Агуш, Хјдари Фатон, Ахмет Хасани и Назиф Касани, Хајдари Самет, Хајдари Ферат, Сахити Камбер, Садику Селимон и Фазлију Бурим оглашени кривим и осуђени. Ради се о радњама које су извршене на штету оштећених „Ц-1“ и „Ц-2“. У односу на ове радње на ово дело шта је суд утврдио. Суд је утврдио да су дана 17. јуна у Гњилану

испред пекаре из реда за хлеб извучене оштећене сведокиње „Ц-1“ и „Ц-2“, да су оне затим одведене у Интернат где су држане до до 23. јуна када су успеле да се ослободе и да дођу у Србију мучене, тучене и вишеструко силоване. Овај суд је утврдио пре свега из исказа ових оштећених, затим исказа брата оштећеног „Ц-1“ кога је саслушао по налогу Апелационог суда, затим из медицинске документације за обе оштећене, које су вештачене од стране вештака судске медицине и вештака ортопеда, затим из фотографија за оштећену „Ц-1“, из налаза и мишљења вештака психијатра Бранка Ђурића и психолога Ане Најман и прихватајући дакле све ове доказе и назалзе ће да када се сви ови докази доведу у везу са исказима оштећених „Ц-1“ и „Ц-2“ онда суд несумњиво може да закључи, да им поклони веру и да закључи да оне говоре истину.

Дакле, суд је утврдио из медицинске документације да су том приликом оштећене задобиле повреде онако како су говориле, фотографисане су повреде код оштећене „Ц-1“ које су такође биле предмет вештачења, а осим тога оштећена „Ц-2“ имала је медицинску документацију која је вештачења од стране вештака ортопеда и вештака судске медицине. Оштећене су такође вештачене од стране психијатра и психолога, па је суд утврдио да се оне налазе обе у стању пострауматског стресног поремећаја и да су оне у тако нешком стању да је код оштећене „Ц-2“, сваког тренутка могућ суицид. Само сведочење ове обе оштећене на претресу је било потресно и упадљиво је код обе било да се њима нешто страшно догодило и за суд је било очигледно да се налазе у тешком стању. Овакво сведочење о томе да су оне 17. јуна заробљене, одведене из реда за хлеб и држане у просторијама Интерната 6 дана потврђено је и исказом брата оштећене. Наиме, када је раније донео пресуду у овој ствари, суд није саслушавао брата и снају оштећене „Ц-1“, то је сада учинио по налогу Апелационог суда и брат оштећене „Ц-1“ потврдио је ту причу да су њих две дошле у Ниш код њега и његове супруге где су им они пружили помоћ, подршку, водили их код лекара и да му се сестра „Ц-1“ у једном разговору који је био присан поверила да колико је све то трајало да су њих две обе силоване вишеструко, испричала шта јој се догодило. Суд је нашао да овакав исказ у потпуности потврђују исказе оштећених „Ц-1“ и „Ц-2“. Њихови сами искази су међусобно поткрепљујући јер су оне некада и биле у прилици да виде шта се оној другој дешава.

Међутим, предмет оцене суда биле су одређене разлике на које је суд неминовно морао да се осврне и на које мора да се осврне и по налогу Апелационог суда. Разлике се односе на време када су оне затворене, време које су држане у том заточеништву на оно што им се тачно догодило, као и на чињеницу да ли су то заиста учинили овде оптужени. Ове разлике појавиле су се пред судом због тога што суд у току поступку је једног

тренутка био у прилици да сазна да су оштећене раније пред пред Окружним судом у Нишу давале исказ у једном другом поступку, али поводом истог догађаја. Те записнике суд је онда био у прилици да овде користи, установио је да постоје одређене разлике међу њима, првенствено суд се бавио тиме да ли су записници прописно састављени, због тога је саслушавао судију која јетада водила поступка, али из исказа осим што је сазнао да су сведокиње прописно упозорене суд је сазнао и да је ова судија приметила на оштећенима да им се нешто лоше догодило, да је планирала да их накнадно позове и саслуша и пита шта је све то, међутим предмет јој је одузет и она више није радила на том предмету па и х више није ни позивала.

Оно што је било сада упадљиво у ономе што су оштећене говориле овде и што су говориле пред Окружним судом у Нишу то је време када се овај догађај десио. Пред Окружним судом у Нишу оне су говориле да је то 23. јун док су овде у суду говориле да је то 17. јун. Суд је питао оштећене и оне су ову разлику објасниле тиме да су оне заиста и у Нишу спомињале датум 17. да се све догодило 6 дана, да је било 17. јуна све то обе везују за рођендан једне од њих, односно за дан после рођендана када су се оне управо поводом рођендана и среле на улици и затим заједно отишле за хлеб одакле су из реда за хлеб извучене и одведене у Дом ученика, односно у Интернат у Гњилану. Оне су такође навеле да у Нишу када су саслушаване нису испитиване детаљно, радило се само о узимању исказа у најкраћим цртама и наводиле да је тачно оно што говоре овде у поступку. За суд је посебно било важно да утврди ово време извршења дела због датума, дакле 17. или 23.06. поставило би се и питање да ли о том догађају треба да се расправља и да се суди овде пред овим судом или можда пред неким другим судом. Суд је прихватио да је несумњиво утврђено да се догађај одиграо 17.06. јер је нашао да је логично објашњење ових сведокиња и да оне управо по том датуму кад је рођендан памте да се све одиграло дакле 17. јуна дан после рођендана једне од њих. Ово објашњење је суд прихватио.

Следеће чиме се суд бавио је питање тога колико времена су оне провеле ту затворене. Оне су овде у поступку тврдиле да је то било 6 дана, дакле од 17. до 23. док су у Нишу тврдиле да је то било од преподневних или подневних часова 23. јуна до вечерњих часова 23. јуна. Ову причу да је то трајало управо 23 и да је то трајало један дан потврдила је и снаја оштећене коју је такође суд саслушао по налогу Апелационог суда. Оштећене су објасниле овде да су оне заправо и пред Окружним судом у Нишу спомињале оба датума и за суд је то објашњење било убедљиво и такође је било убедљиво и то што оштећена „Ц-1“ је своје брату испричала колико је то дана трајало и логично је да се она повери управо свом брату. Следеће питање којим се суд бавио је питање да ли су, шта је тачно, дакле оштећене су овде пред судом говориле да су осим што су тучене и то на најстрашније

могуће начине осим што су понижаване, што су псоване, што су им претили да су оне и вишеструко силоване на најразличитије начине и то су овде у поступку детаљно описивале. Ову разлику због чега о томе нису говориле пред Окружним судом у Нишу као и у неким јавним иступима. Тај јавни иступ имала је једна од оштећених. Оне су објасниле да их је тамо у Нишу било срамота па без обзира што су ту биле само судија и записничар и то је за суд убедљиво јер су оне овде у поступку сведочиле на посебан начин предвиђен законом. Оне су имале заштиту у виду псеудонима, али осим тога и заштиту у судници, јер су се налазиле у посебном делу суднице тако да током истражног поступка је њихов глас и изглед су били прикривени, док су касније овде на претресу је суд и оптужени су њих видели преко монитора. Таква заштита је свакако по оцени суда омогућила њима да испричају оно што се тачно догодило, а и оне саме су говориле да након толиког времена после извршења дела када су се опоравиле оне могу да о томе говоре јасније и лагодније и без стида када говоре на тај начин, дакле, из посебног дела суднице. Овакав став и околност да им треба веровати о овоме што говоре на претресу потврђују и налаз и мишљење вештака Ане Најман и др Бранка Ђурића – неуропсихијатра који су објаснили механизме код посттрауматског стресног синдрома и чињеницу да је жртвама лакше да када прође време када се опораве и када им се пружи подршка говоре о ономе што им се десило и осим тога објашњење да из психолошког профила оштећених произилази да се ради о особама које потичу из патријархалних средина па им је свакако било тешко да говоре о силовањима.

И коначно оно што је била кључна разлика, она последња разлика је питање да су то урадили управо овде оптужени. Ту је суд уочио разлику због тога што пред Окружним судом у Нишу оштећене наводе који су ти људи који су их заробили док су овде пред овим судом говориле о НН припадницима Албанцима који су били обучени у црно и чија имена оне нису знале. Оштећене су нам објасниле да имена која су спомињале у Нишу то су имена Албанаца које су оне познавале од раније и које су биле са њима у реду за хлеб. Што се тиче оних који су им то урадили, суд је анализирао исказе оштећених који су дати овде на претресу, исказе које су дале пред истражним судијом, као и исказе и препознавање које је обављено овде у суду. При томе је суд у овом делу поступао и по налогу Апелационог суда да се осврне управо на препознавање које је обављено. Суд је онда констатовао да су оштећене пред истражним судијом описале шта им се догодило и говорило о силовањима и о неким различитим начинима на којима су силоване и орално и анално, да су мучене палицом итд. и да се затим приступило препознавању. Прво препознавање обављено је из саме суднице, у самој судници тако што је једна од оштећених била у посебном делу суднице и ово препознавање је прекинуто како је то констатовано према, истражни

судија је сачинио службену белешку да оне са тог места на коме се налазе не могу да виде оптужене. Затим, се приступило препознавању из суднице која овде у суду постоји и које може да се обави препознавање тако да особе које врше препознавање да њих потенцијални оптужени не види. Приликом тог препознавања оштећене су указале на неке од оптужених и означиле шта им се дешава. Међутим, оно што је суд прихватио то су ове радње које сам вам прочитала због којих су окривљени оглашени кривим, то су искази оштећених са главног претреса где су оне на мониторима могле да виде и да дуже посматрају окривљене и да онда се присете и да наведу тачно шта је ко од њих од оптужених њима урадио тада када су биле затворене, на који начин их је тукао или на који начин их је мучио или на који начин их је силовао, тако да је суд то такво то препознавање прихватио и нашао да су тачни искази са главног претреса јер су тада оштећене дакле биле у прилици да сваког од оптужених ког су претходно и виделе наведу да ли га памте, по чему, да ли се сећа шта им је он радио, да ли их је мучио, тукао, силовао и на који начин.

И коначно Муслију Шефкет и Алија Садик су осуђени. Њима се суди у одсуству, а њих су оштећене означиле тако што су их означиле на фотографији, односно оштећена „Ц-2“ је прегледала фотоалбум овде на претресу. Она каже тада први пут и тада је означила оптужене Муслију Шефкета и Алију Садика као особе које су предузимале ове радње које сам вам прочитала над њом док је била заробљена у Интернату. И овоме је суд поверовао у потпуности због тога што је ова оштећена претходно означила оптуженог Нухију Шемсија, међутим када је он лишен слободе и када је екстрадиран онда је овде у суду обављено препознавање. Оштећена „Ц-2“ га је препознала, али је рекла да је он само био ту да га је видела, али да јој ништа није радио и затим је на претресу била у прилици да на тражење одбране погледа фотографију оптуженог Нухију Шемсија, фотографију његовог брата и она је направила разлику. Због тога суд налази да она несумњиво може да препозна и да она тачно говори када препознаје људе и када означава шта су они радили.

Дакле, суд је утврдио ово чињенично стање, нашао да су оптужени извршили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва, утврдио је да су оштећене као цивили били заштићене Женевским конвенцијама оне које сам прочитала, дакле IV Женевском конвенцијом и II Допунским протоколом, да су оптужени имали својство бораца ОВК и то Муслију Шефкет, Мемши Агуш, Хајдари Фатон, Хајдари Самет, Сахити Камбер и Фазлију Бурим, како то произилази из извештаја ЕУЛЕКС-а који је прибавио суд, док су ови остали оптужени била лица која су се прикључил борцима ОВК и тада међу њима није било никакве разлике оштећене како саме наводе не праве никакву разлику и учинило им се да тамо постоји чак и

неки командант оштећена „Ц-2“ каже командант [REDACTED]. Оштећене су дакле описале да су се сви мушкарци Албанци који су тада били у Интернату, који су их тукли, силовали, понашали на идентичан начин, да није било никакве разлике између тога да ли су неки припадници ОВК а неки цивили. Затим је суд утврдио да су све радње које су описане и то тучење, шутирање, претње, псовање, силовање забрањене Женевским конвенцијама и коначно суд је нашао да су ове радње предузете у време док је на подручју Косова у току јошувек био оружани сукоб јер је тај оружани сукоб отпочео 24. марта. Што се тиче међународног оружаног сукоба он се завршио суспензијом бомбардовања и потписивањем Кумановског споразума док овај унутрашњи је трајао до 20. јуна по налажењу суда до кад су се српске снаге повукле са Косова и Метохије. Обзиром да је отпочео 17. јуна и дакле трајао јесте да је после три дана био после 20. али обзиром да је започео у време када је јошувек у току био унутрашњи оружани сукоб то су ове радње предузете у време оружаног сукоба и управо због тога што користећи те околности да се српске полицијске и војне снаге повлаче са Косова.

Суд је нашао да су оптужени поступали умишљајно, да су били осим што су поступали свесно и вољно и желели извршење овога дела били свесни патњи које су ове жене трпеле. Оштећене причају како су молиле да их убију само да би се све то завршило. Оптужени су поступали као саизвршиоци.

Коначно суд је приликом одмеравања казне у односу на све оптужене ценио њихову животну доб и младост, суд је ценио да је у време извршења дела оптужени Хајдари Фатон имао 16 година због чега је и применио одредбу члана 81 Кривичног закона, затим суд је ценио њихове породичне прилике и тешке економке прилике. С друге стране, као отежавајуће околности суд је ценио испољену упорност јер постоји временски период од 6 дана колико је трајало вршење радње и вршење насиља над овим женама, тешка понижења којима су оштећене биле изложене и последице које је догађај оставио на њих као испољену бруталност, па је суд оптужене осудио на ове казне које сам вам прочитала.

Сада то би били разлози за овај осуђујући део пресуде.

Сада везано за ослобађајући део пресуде, у том ослобађајућем делу образлагаћу пресуду на тај начин што ћу осим за овај део у коме су оптужени Ајдари Фазлија, Алија Реџеп, Шаћири Шафир, Халими Ррамадан, Нухију Шемси и Идриз Алија ослобођени од оптужбе. Образлагаћу и онај део оптужбе где су описане радње овде оних особа које су оглашене кривом које би ушле у састав тог продуженог, односно кривичног дела због кога су они оглашени кривим, а које је суд изоставио. Дакле, за које је суд као и у

овом случају код овог ослобађајућег дела пресуде нашао да нису доказане. Осим тога да напоменем да се сада поступак води, јединствен поступак. Првобитно суд је судио по тој једној јединственој оптужници, али је једног тренутка из разлога целисходности раздвојио поступак, судио оним људима практично који су овде и за радње које су описане под тачком III оптужнице да би после укидања пресуде сада се води јединствен поступак тако да ћемо се бавити свим оптуженима и целокупном оптужницом.

Разлози због којих је суд донео ослобађајућу пресуду, а у односу на ове оптужене који су оглашени кривим неке радње изоставио из оптужбе је околност да суд налази да нема доказа да су оптужени предузели те радње. Шта се десило у овом поступку? Оптужба је тврдила следеће: да је након потписивања КУмановског споразума и суспензије бомбардовања, значи 09. и 10. јуна је отпочело повлачење српских полицијских и војних снага са Косова. Закључен је споразум о демилитаризацији ОВК. Касније су закључена још два анекса уз тај споразум. Оптужба је тврдила да због тога што се ОВК није разоружао, због тога што циљ ратовара, а то је протеривање Срба са Косова јошувек није постигнуто све до септембра, односно децембра месеца када се ОВК разоружао једним делом прешло у Косовски заштитни корпус на територији Косова и Метохије се одвијао унутрашњи оружани сукоб те да с тога сва насиља за која је опште позната чињеница да су се дешавала треба квалификовати као ратни злочин и треба ради заштите тог становништва применити одредбе Женевских конвенција и Допунских протокола. Оптужба је тврдила да су припадници ОВК вршили нападе на цивиле, да су за то прва тројица оптужених издала наредбу и да је као последица тога наведени број цивила, дакле 148 је затворен, мучен па ослобођен, 34 се води као нестало и 80 њих је убијено. Затим, да су прва тројица оптужених и још неки које сам раније прочитала примера ради извршила убиство у дворишту и Интернату у Гњилану на очиглед целе јединице ОВК, да су поступајући по наредбама команданата овде оптужени неки оптужени којима се суди у одсуству са сведом сарадником, са још НН припадницима ОВК извршили и радње које су појединачно набројане у 23 тачке оптужнице. Доказе које је тужилаштво изнело у овом поступку су Кумановски споразум, споразум о демилитаризацији ОВК и анекси који истини за вољу је прибавио суд и сведочење сведока „Божура 50“, осам обдукционих записника, искази оштећених и још неких сведока. Анализирајући ове доказе, поступајући по примедбама Апелационог суда, суд се првенствено бавио питањем да ли је у то време које је представљено у оптужници као време извршења дела на подручју Косова и Метохије у току био унутрашњи оружани сукоб. При томе морам да нагласим да је време извршења дела наведено како код ових радњи које су означене као I или II као издавање наредбе или убијање примера ради тако и код оних

појединачних, наводи појединачних, 23 радње означено као период од марта до септембра, односно децембра месеца. Дакле, само у неколико случајева имамо наведено тачно време извршења дела и о томе ћу говорити посебно. Суд је ове тврдње, уз тврдњу сведока сарадника „Божура 50“ о формирању Посебне јединице ОВК у оперативној зони Карадак, при томе да су ови људи били команданти, испитујући дакле да ли је тада на терену Косова и Метохије био унутрашњи оружани сукоб полазећи од примедбе Апелационог суда да је за сваки оружани сукоб просторно и временски одређен и да су неопходни за сваки оружани сукоб да постоје одређени елементи прибавио и извештаје, саслушао и одређене сведоке и несумњиво утврдио да су се са подручја Гњилана, како то произилази из извештаја ВБА и БИА српске снаге војске и полиције повуке 14. јуна. Касније, неколико дана касније на путу поред Гњилана налазиле су се у повлачењу одређене снаге српске војске и полиције без да улазе у град. Након тога у дане 16. и 17. јун из села у околини Гњилане у Гњилане су почели су да улази припадници разних јединица ОВК. Ми смо од наших органа од ВБА и од БИА добили податке о томе где су припадници ОВК били смештени и такође добили податке да је оперативна зона Карадак формирана знатно раније, дакле не после окончања бомбардовања, она је формирана пре отпочињања бомбардовања, дакле, пре 24. марта али да је са преласком и трансформацијом у Косовски заштитни корпус она престала да постоји. Такође смо добили податке о томе која су лица била на командним позицијама ОВК у Гњилану. Добили смо име команданта и добили смо име заменика. Ова имена и ове податке добили смо и од ЕУЛЕКС-а. Осим тога од ЕУЛЕКС-а смо прибавили податке, такође и од наших органа али и од ЕУЛЕКС-а са Косова смо прибавили податке о томе ко су од овде особа које су спомињу овде оптужених и сведока сарадника били припадници ОВК. Тражили смо и податке везано за прву тројицу оптужених и податке за то да ли су се они тада у то време, дакле, после где је после Кумановског споразума налазили на командним позицијама ОВК у Гњилану. На овај начин оптужба није доказала да је у време после 20. јуна на подручју Косова било српских снага. Српске снаге, рекла сам вам, из Гњилана повукле су се 14.06. Саслушани сведоци говорили су нам који су радили у полицији у Гњилану, говорили су нам да су неки већ 10, 11, 12. престали да одлазе на посао. Неки су 13. и 14. били већ на подручју уже Србије. Говорили су нам о томе да су 16. јуна већ предали зграду полиције КФОР-у. Дакле, није било српских оружаних снага као што је један од елемената за постојање оружаног сукоба. Није доказано да је на подручју Косова, односно на подручју Гњилана формирана оперативна зона Карадак нити да је формирана нова јединица ОВК, нити је доказано да су команданти били оптужени Ајдари Фазлија, Алија Реџеп и Шаћири Шаћир. Иначе ово да су

они били команданти, да је формирана нова јединица, то би по ставу јавне тужбе требало да произилази из исказа сведока сарадника „Божура 50“ и сада пошто је „Божур 50“ доказ којим се поткрепљује читава оптужница, дакле везано и за овја ослобађајући део, али и за оне радње које су изостављене у односу на оптужене који су оглашени кривим бар у том делу свакако да и ово образложење мора да буде јединствено. Суд није поверовао сведоку сараднику „Божуру 50“. Претходно, у раније донетој пресуди суд је навео да прихватио исказ сведока „Божура 50“ због тога што он у једном делу и у том делу га прихвата, говори о опште познатим чињеницама онако како оне заиста изгледају, он говори о томе шта се догађало у Гњилану на исти начин као што говори оштећени, било је неког прогона, убистава, полицијски час итд. Међутим, сада је суд нашао да изношење неких опште познатих чињеница није од значаја за процену веродостојности неког исказа везано за оне чињенице о којима сведок овде треба да нам да податке и о чему он треба да сведочи суд сведоку сараднику није поверовао. Суд је проверавао исказ овог сведока. Тако је један сведок за себе тврдио да је постао припадник ОВК још раније и да је био припадник ОВК. Суд је, рекла сам вам, проверавао и податке о томе ко је припадник ОВК од ових овде људи који се спомињу у оптужници, па и „Божур 50“, суд је затражио од ВБА, од БИА и од ЕУЛЕКС-а да те податке прибави са Косова. Добио је податак да сведок сарадник није био припадник ОВК. У томе је и одбрана прилагала неке доказе, изјаве сродника о томе где су се они па и овај сведок налазили у периоду бомбардовања и после бомбардовања. Везано за то суд је био у прилици да оцењује његов исказ. Сведок сарадник тако на пример једном каже да када су да није било војних књижица у ОВК, али да су они давали приликом ангажмана у ОВК и регрутовања. Да су давали податке, име, име оца, година рођења, адресу и тако даље у случају да им се нешто деси, међутим други пут каже да су се они у ОВК користили само надимцима, да се на тај начин чувала безбедност њихових породица, тако да и он, њега нико зато због тога не познаје, он свог команданта не зна, зна само надимак свог команданта, тако да ове разлике су за суд биле просто, суд није могао да их прихвати нити то објашњење, суд је баратао ту са нека два исказа и са друге стране са подацима о томе ко је све био припадник ОВК и да сведок сарадник није био припадник ОВК. Затим, због тога у том делу да је сведок сарадник био припадник ОВК, па да је онда био у Интернату до септембра '99.године, суд није прихватио. Затим је сведок сарадник тврдио да су тела Срба и других неалбанаца припадници ОВК, односно да су жртве хватали на улици, кућама и тако даље, да су их одводили у Интернат и да су их тамо комадали, убијали по процедури, комадали, паковали џакове и бацали у воде Ливочког језера. Суд је прибавио извештај о претраживању Ливочког језера. Ово претраживање и извештај су заправо пристигли после раније донете

пресуде у овој ствари, дакле када се већ предмет налазио у поступку решавања по жалби и онда је тек сада у овом новом поступку суд био у прилици да користи тај доказа и извештај. Према овом извештају приликом претраживања Ливочког језера у језеру нису пронађени трагови људских остатака. Због тога суд није могао да прихвати ни у овом делу исказ сведока сарадника „Божура 50“, коментар на овај извештај заступника јавне тужбе и „Божура 50“ је био непрофесионалан, био пун предрасуда, ја га нећу цитирати, овде смо га чули. Затим је сведок сарадник „Божур 50“ тврдио да су тела паљена. Да су они заправо након мучења по процедури, убијања људи, палили тела, тако што су их бацали у контејнере, велике контејнере који су се налазили у близини Интерната и онда када се ту накупе тела онда су те контејнере и садржај контејнера палили. На траговима, на обдукционим записницима код оних тела која су нађена и које је суд имао овде у поступку доказ није могло да буде утврђено да има трагова паљења, трагова паљења нема. Што се тиче контејнера, да, то би могла одмах да кажем, што се тиче контејнера везају се одмах и за тачку 1 која сада док су прошли пут неки од оптужених и та радња је ушла у обележје кривичног дела због кога су оглашени кривим, сада је суд и ту тачку која се односи на покојне ██████████ изоставио. Шта се десило у међувремену, асоцирали су ме контејнери због тога што „Божур“ каже да су тела бацана у контејнере и да су затим паљена, међутим и за један такав пример наводи да су то били покојни Младеновић Зорица и Стојанче које је он довео, онда ту предао неким другим припадницима ОВК у Интернату, затим је он отишао и после четири сата када се вратио онда је видео да су ти људи мртви и онда су их раскомадали и бацили у контејнер. Међутим, заиста постоји контејнер у овом поступку али је суд утврдио да се ради о контејнеру-приручној мртвачници за коју се користи израз контејнер коју Црвени крст обезбеђује у случајевима ратова, тешких елементарних непогода, када се дође у ситуацију да се тела прикупљају и одлажу. У једном таквом контејнеру заиста су са још неким другим телима пронађена и тела и остаци покојних ██████████ и идентификована 2003.године, предата породици и тако даље. Шта је сада такође за суд било ново, док је у претходном поступку суд баратао само подацима са реобдукције из 2003.године када је обављена идентификација, дотле је у овом поступку суд затражио и успео да нађе податке са обдукције и податке од онога тренутка када су та тела пронађена и откривена. То је било 2000.године, кажем вам управо у том контејнеру у мртвачници у кругу гњиланске болнице пронађена су тела која су обдуцирана, дата им је одређена ознака и они су даље сахрањени, ексхумирани су и реобдуцирани 2003.године, када је обављена идентификација. Тако смо дошли у прилику да имамо комплетне записнике о обдукцији тих осам тела, у почетку смо

имали само дакле податке са реобдукције и видели смо сада да су та тела 2000.године била цела, на њима нема трагова сечења, на њима нема трагова паљења, на њима нема никаквог скрнављења, нема ту делова тела, ту има целих тела. Тако да је то био још један, то су били разлози да, јер тако се ова радња изостави сада и да се неки од окривљених за то ослободе, да се код ових других та радња изостави, али то је такође био и аргумент да се не поверује сведоку сараднику „Божуру 50“. Осим тога везано за [REDACTED] суд је у међувремену био у прилици да чује још један исказ сведока који је мештанин тог села одакле су [REDACTED], који је био такође затворен, био у школи једној у затвору, тамо у том селу, отпуштен и када је дошао он је чуо да су [REDACTED] убијени ту у селу. Тако да су то кажем вам све били разлози да се ова радња изостави, односно да се неки од оптужених ослободе од оптужбе. Зависи кажем каква је ту била техника израде ове пресуде. Затим шта је још важно да кажем за „Божура 50“, није код њега, суд једноставно из тог исказа није могао да утврди ништа, „Божур 50“ време извршења дела представља овако уопште, он не зна тачно о ком се времену ради, он то не одређује ни оквирно, али у односу на радње и у односу на догађаје „Божур 50“ на пример описије догађаје који су таквих размера да би бар неко од Срба или неалбанаца који су у то време били у Гњилану чуо, такав случај је рецимо са бацањем људи кроз прозор солитера. Нико од Срба за тако нешто није чуо, затим то је једно убиство чак 6 цивила у стану солитера са пуцањем и тако даље, ми смо саслушали Србе који су живели у то време у солитеру, за то нико није чуо, тако нешто једноставно нико други није могао да потврди. „Божур 50“ такође када говори о неким случајевима његов исказ је непоуздан и непрецизан, он га мења, он на пример не зна ко је све био ту када се на пример дешавало неко мучење по процедури, него каже то је била цела група, и тако онда долази ту једна група радњи у којима су описане страшне ствари, као што је рецимо пуцање кроз неколико људи, постављених у врсту, или не знам неког човека убоду па се онда гурне прст, па се напуни чаша, па такозвани припадник ОВК такозвани [REDACTED] попије ту крв, па онда страшна ствар отац силује ћерку и тако, међутим кад се дође на терен да се испита шта је ко тачно ту урадио, ко је ту тачно био „Божур 50“ у свему томе није јасан, некад каже да је ту била цела група, други пут дода ту још некога, једном је један од оптужених радио једно, други пут је неко други радио ту исту ствар, с те стране е исказ „Божура 50“ суд оценио као да је непоуздан. Затим то су те радње о којима сам хтела да причам и онда долазимо до ове радње где се догодило убиство „примера ради“. То сам ја тако назвала где заправо према наводима оптужнице прва тројица оптужених или друго и трећеоптужени окупљају комплетну јединицу ОВК, све припаднке ОВК у двориште Интерната у Гњилану и ту се

„примера ради“, како треба да се убијају Срби, издаје наредба за убијање и затим врши то, врши се наводно то монструозно убиство, тако што се људи колима вежу за кола и онда им се кидају поједини делови тела и затим се ти делови тела пакују и онда се они бацају у воде Ливочког језера. Тако нешто је описао „Божур 50“ и онда смо ми у односу на ту радњу такође донели ослобађајућу пресуду нема трагова тела у Ливочком језеру а нису команданти ови људи јер су неки, није доказано да су они команданти јер су неки други људи у то време били команданти, није формирана нова јединица, за то нема никаквих доказа. Размера ове ствари и овога злочина су такве да би свакако неко ко је био од Срба у Гњилану у то време чуо. Међутим нико за то не зна, истина двоје, троје сведока је рекло да су о томе читали у новинама након што је отпочео поступак. То би било то. Осим тога кад је сведок сарадник описује неке ствари онда се ради о догађајима за које би по логици ствари било ко од Срба морао да зна. Рецимо он описује да су се у ромском насељу у Гњилану одвијао по унапред предвиђеном сценарио напад, међутим саслушани Роми нити Срби који су живели у близини или имали пријатеље Роме или били оријентисани на то насеље не описују да се уопште догодио такав сценарио. Чињеница да наравно сада више тамо нема Рома, али то се није догодило тако, осим тога то једноставно није успео тужилац да докаже да се та радња одвијала тако, или да су неки људи били остављени и задављени жицом давилицом и остављени на путу, на улици, тако нешто, или да је у једноме селу су из кола изрешетани и убијени Срби, неки НН Срби. То је таквих размера да би свакако неко знао за то, таквих догађаја нема, Срби то не описују. Није тачно да је све морао да каже „Божур 50“, овде у овом поступку суд је саслушао укупно 206 сведока, од тога 179 оштећених или сродника оних који се воде као нестали и оних који су сродници убијених. Они знају шта им се догодило, они прецизно знају датуме, време, они знају у великом броју случајева ко је то урадио, они наводе имена Албанаца њихових комшија, они описују ако су сами били заробљени патње, описују место, рецимо место које описују оштећени које смо саслушали овде у поступку, кућа је једног Албанца о који нам говоре извештаји ВБА и БИЕ да је ту био приручни, да је ту у тој кући био приручни затвор. Затим по ставу оптужбе требало би да произађе да су прва тројица оптужених и само ту се спомињу оштећени, да су прва тројица оптужених издали наредбу и да су припадници ОВК међу којима и овде оптужени поступали по тој наредби и да су онда страдали Срби и онда следи списак тих Срба који нису тек неко неко је предложен да буде саслушан као сведок, остале је све суд саслушао по службеној дужности. Нема ни једног конкретног догађаја о којима говоре Срби и неалбанци да је описано овде у оптужници. С друге стране описани су неки догађаји који су били у неутврђено време, које описује сведок сарадник „Божур 50“, кажем вам да је

суд саслушао 179 оштећених или сродника оштећених и дакле закључио да није тачно да је сведок сарадник требао да каже шта се догодило. Ти људи знају шта се догодило, жртве које спомиње тужилац су овде код нас, оне су у Србији, ко има срећу он је у кући, ко нема он је у колективном смештају, сви углавном на рубу егзистенције, они сродници несталих још увек се надају, они још увек чекају, они још увек траже, али сви знају, знате, сви знају шта им се десило и свима смо показали слике, они нису препознали оптужене. Питали смо их за имена, тек неко је чуо неко име, углавном су чули овде из кривичног поступка, многи су били у прилици да виде оптужене у судници, суд је неке саслушао непосредно, неке је саслушао истражни судија који је обављао истражне радње, нису их препознали, неки од сведока познају неког од оптужених од раније, из неког приватног живота, од пре бомбардовања, неко је кажем вам чуо за по неко име, али су оштећени знали да посведоче шта им се тачно догодило, знали су да посведоче о околностима под којима је неко од њихових страдао, да посведоче о околностима под којима је неко од њихових сродника нестао, ако је неко убијен, то се врло често дешавало у кући, у дворишту, на њиви, дешавало се да буде више оштећених и сведока заједно па да знају ако је неко убијен ко је то урадио, они су нам говорили о именима Албанаца који су то урадили, они су знали своје комшије, они су знали где се то тачно десило, истина било је неколико и њих, заиста један део њих је заиста био у Интернату али доста њих су знали да кажу дакле ко су ти људи који су им то урадили. Све пријаве и сви ови догађаји су евидентирани у полицији, неки од оштећених су случајеве пријавили КФОР-у, неки су, сви су пријавили нашој српској полицији, захваљујући њима ми располажемо списковима које смо прочитали као доказ и у тим списковима су прецизно наведене и жртве и догађаји и време догађаја, место где се све то догодило, тако смо кажем вам и нашли све те оштећене, међутим није, оптужба осим тих имена које је навела, осим ових спискова које је доставила није предлагала ништа, да их суд није позвао њих нико никада не би чуо, 10 или 12 или 13 година сада од бомбардовања колико је прошло, они су људи овде били први пут и први пут причали шта им се догодило. Стога је суд закључио да се оптужба бавила неким другим догађајима а не тим стварним догађајима и наравно оценио да то заправо, знате то онда заправо није стварно, онда је то једно фингирање, онда је то злоупотреба патње жртава, они су се сваки пут надали када су овде били, то је злоупотреба патњи жртава. И на овај начин није доказано да су оптужени извршили дело, односно предузели ове радње које би ушле у састав да је суд нашао да су оне доказане.

И коначно везано за време извршења дела, да споменем оштећеног „Б-2“. Оштећени „Б-2“ њему се догодило да је из своје куће одведен у Интернат, тучен, тешко претучен, враћен и следећег дана су му одузета кола.

То се десило 27. и 28. јуна и уважавајући оне примедбе Апелационог суда и време извршења дела о коме сам говорила на почетку суд је ове радње изоставио из изреке, али везано за њега и везано за ову чињеницу о којој сам говорила, о саслушавању сведока, предлагању сведока и о стварним догађајима, изостала је реакција, изостао је, КФОР врши фактичку власт онда је изостао притисак на КФОР и на ЕУЛЕКС да истраже шта се заиста догодило. То је све изостало за све ове године, ми смо сада овом приликом изоставили две ствари које су раније биле, због којих су неки раније били осуђени, то су оне радње које се односе на оштећеног „А-5“ и на оштећеног „Б-1“. Због чега? Суд је довео, ствари су доведене у сумњу, доведене у сумњу да се догађај одиграо онако како је то описано и то на следећи начин, код оштећеног „А-5“ саслушан је у међувремену после укидања пресуде, саслушани су брат и отац и онда смо дошли у ситуацију да брат каже не то није било 16., то је било 23. јуна, али и отац и брат спомињу имена Албанаца који су тада њих затворили и заробили и ми никада нисмо били у прилици да саслушамо оштећеног „А-5“ зато је ова радња налазећи да није доказана, да је озбиљно доведена у сумњу и време извршења дела и ове околности, уз околност и чињеницу да брат и отац знају особе Албанце који су тада предузели те радње заробљавања, тучења и тако даље, суд је ово изоставио

И остаје „Б-1“. „Б-1“ је оштећени који се појавио овде у поступку и ми смо покушали да проверимо исказ оштећеног „Б-1“ тако што смо позивали његовог пријатеља и његову супругу, нисмо успели да саслушамо ни једног ни другог и упадљиво је било и то што оштећени „Б-1“ је једина особа која се не налази на списку жртава који има наша полиција и списку догађаја, њега од његових колега потенцијалних, његовог имена се нико не сећа и коначно оно што је за суд било такође од значаја те радње, није доказано да оне које су предузете над њим, није доказано да оне имају обележја мучења како је то стављено оптуженима на терет.

То је то од прилике што сам имала да кажем.

Опаска једна на крају. Шта је пратило овај поступак? Суд разуме да се оптужени осећају беспомоћно када не могу да реагују на изјаве које садрже нетачне информације. Нико у овој судници није претио никоме, чуле су се неке ствари, на пример старање о равнотежи учесника у поступку или старање о правима притвореника је квалификовано као саучесништво, али никаквих претњи није било, тако да је то то.

Још само да вам образложим притвор, суд је нашао да ови оптужени који су осуђени има разлога за њихово задржавање у притвору због тога што би дошло по оцени суда до узнемирења јавности уколико би они били

пуштени на слободу, имајући у виду ове околности под којима је дело извршено и висину казне на коју су осуђени. Осталим осуђенима је притвор укинут.

И то је било отприлике то, имате право жалбе против ове пресуде у року од 15 дана од када примите пресуду, преко овога суда Апелационом суду у Београду.

Записничар

Председник већа-судија